

VIEAȚA CREȘTINĂ

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația Cluj, Str. Regina Maria 10
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

Abonamentul pe un an 200.000 Lei, pe 6 luni 100.000
Abonamentul de sprijin este dublu.
Se poate plăti și prin contul C. E. C. Nr. 40646

Maria, nădejdea noastră

Iubiți Froți și Fii în Domnul,

Din zori în amurg, osârdim luptând împotriva spinilor și a polomidei, ca sudoarea frunții să ne fie binecuvântată și roditoare. Și când credem că mintea noastră încoditoare ne-a ușurat povara zilelor cu invențiile ei, punând la îndemână fel de fel de mașini, care să țină locul brațelor și a sudorii noastre, tocmai atunci păcatele își dădură arama pe față, iară mașinile născocite de noi s'au întors împotriva noastră, ajutând ca oamenii să se ucidă cât mai mult și cât mai crud unii pe alții. Asifel, în loc de belșug de roade, am sfârșit într'un belșug de morminte, într'un belșug de plâns și jale, într'un belșug de toamete, și mulți din scumpa noastră Țară s'au lăsat pradă celui mai nemilos păcat, s'au dat des-nădejzii, uitând cuvântul sfintei Scripturi: „*Știu că, pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu, toate lucrurile lucrează înspre bine*” (St. Pavel. Rom. 8, 28). Dară des-nădejdea care este cea mai urgisită povață, pe mulți i-a împins înafară de staulul Adevărului și al Vieții, ca să pescuiască o coajă de pâine sau un pumn de mălai, întovărășindu-se cu înșelăciunea, cu viclenia, cu minciuna și silnicia, cum spune zicala: „Omul care a căzut în apă și nu știe să înoate, se prinde și de un șarpe”. Acești nenorociți care în ceasurile grele de față nu știu să se apuce de scândura mântuirii, nu știu să stea cu răbdare în corabia Bisericii, ca strămoșii noștri de sute și sute de ani, ru știu să-și pironască privirea pe „Steaua strălucitoare a dimineții” (Apocalipsa: 21, 16), ca să cunoască calea cea bună, luminată cu lumina de sus, aceste suflete nenorocite, care în vremurile de azi se înmulțesc, spre paguba lor și durerea noastră, căzute în marea involburată a vieții acestui veac,

dacă au pierdut pe Isus Hristos, dacă odată nu mai cred în El și Biserica Lui, dau să se apuce și de un șarpe, ca să nu se afunde

în apă sau măl. Dară știți voi care este șarpele ce le țese în cale, șarpele cel de demult aruncat pe pământ și în mare, șarpele care a pornit războiul împotriva a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus? Li știți numele? Li cunoașteți icoana? I-ați simțit mireasma și împunsătura? O, da, îl ghiciți: „se cheamă diavol și Satana, cel ce înșală toată lumea”, el și ingerii lui de pe pământ (Apcc. 12—9), care sub ademenitoare forme, imbrăcând chiar și haina „ingerului luminii” vrea să înșele, dacă s'ar putea, și pe cei aleși.

Șarpele de demult, Lucifer, lucrează fără să se arate. Cum a lucrat în inima lui Faraon, cum a lucrat în inima lui Irod, cum a lucrat în inima lui Iuda, cum a lucrat în inima lui Nero, așa lucrează pe ascuns în inima multor oameni de azi. Aceștia sunt ingerii lui pe pământ. Stă scris în Cărțile vedeniei unui suflet cucerinic (Ana Ecaterina Emmerich) că Isus coborînd cu sufletul la Iad a înlanțuit diavolii și a slobozit sufletele celor din locul de aștep-

tare, din limb. „In mijlocul iadului era o prăpastie de întuneric; acolo fu aruncat Lucifer cuprins de lanțuri, și aburi negri îl învăluiau. Am aflat — spune această văzătoare evlavioasă și sfântă — că Lucifer va fi deslanțuit o bucată de vreme. Unii diavoli vor fi lăsați liberi din vreme în vreme, ca să pedepsească și să ispitească lumea...”. Aceste șire scrise acum 64 ani, e o prorocire care ne îndeamnă să fim treji în credință, tari în nădejde și aprinși în sfânta dragoste, căci suntem fiii Bisericii despre care Domnul a spus: „porțile iadului nu o vor birui”. Și totuși răsună în urechile noastre cuvânt de spaimă: „Vai pământului și mării! Fiindcă diavolul a coborît la voi, având mânia mare, căci știe că timpul lui e scurt” (Apcc. 12-12).

**

Să nu se spăimânteze sufletele noastre. În ora celei mai mari dureri din istoria neamului omeneșc, când blestemul dumnezeesc ne vâdă tot mai mult grozăvia păcatului; când pierderea paradisului vărsa în suflete amar și disperare; în acea oră când lacrimile erau năframa cea mai gingașe peste ochi, să nu mai vadă ce au pierdut în paradis, în acel ceas, în prima carte a sfintei Scripturi, Miia lui Dumnezeu ne surse în icoana unei Femei căreia i-s'a dăruit să zdrobească capul Șarpelui (Facere: 3—15): „*Dusmănie vouă pune între tine și femele. aceea sta va zdrobi capul tău*”. O, sfântă Doamnă, care feci strajă lângă toate durerile noastre, îți cunoaștem numele, îți sorbim cu sete zămbetul curat, Tu ești preacurata Maria, chivotul sfânt al îndurării cerești, marea fără liman a bunătății lui Dumnezeu față de noi. În cel dintâi ceas al durerii omenești, Tu, Maică sfântă, ai fost de față în icoană și nă-

(continuare în pagina 4)

Pentru cinstirea Maicii Domnului

(Din pastorala pentru postul Sfintei Mării 1947 a l. P. S. S. Episcopului Dr. Iuliu Hossu)

„Mărește suflete al meu pe Domnul și s'a bucurat spiritul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu. Căci a căutat spre smerenia roabei sale. Că iată de acum mă vor ferici toate neamurile“ (Luca 1,46-49).

Așa grăește, așa cântă și preamărește pe Dumnezeu cel mai fericit suflet, răsărit din atotputernicia lui Dumnezeu, învrednicit să primească, plinirea harului, bucuria mare și fericirea adevărată, pentru neamul omenesc întreg, pentru mântuirea lumii, din robia întristării morții.

Copleșită de fericire, cu care a căutat Dumnezeu spre smerenia roabei sale, aleasă să fie tron de primire a Mântuitorului lumii, cântă mărire lui Dumnezeu, Mântuitorul său și al lumii. Aleasă împreună — mântuitoare a lumii, rostește începutul cântecului de preamărire a lui Dumnezeu, ce urma să-l rostească cei răscumparați prin întruparea Domnului.

Așa ne-am născut, ca popor creștin. Așa ne-am trezit, cântând mărire lui Dumnezeu și fericiind pe Maica Preacurată. Pecețea credinței sufletului neamului nostru: închinarea sfintei Cruci și cinstirea Maicii Domnului.

Cu sufletul care m'a dus în toți anii la Sf. Mănaștire a Nicușii voiu urca, cu ajutorul Domnului, și în acest an dealul Mănaștirii, pentru a cânta

mărire lui Dumnezeu și a ferici pe Maica Preacurată, împreună cu mii de credincioși, pe cari, cu drag li voiu întâlni din nou, la picioarele Maicii Domnului, Făcătoare de minuni. Acolo ne vom îmbrățișa iarăși sufletește și vom înălța la Cer rugăciunea noastră înfrățită, pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor.

Acolo ne vom împărtăși de bucuria mare și fericirea negrăită a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu și a noastră, la praznicul intrării sale ca Împărăteasă și Doamnă, în împărăția Fiului Său. La dreapta Lui, în mărirea neapasă. Acolo Maica Preacurată va împlini cuvântul sufletului Său preafericit: „Eu voiu ferici, pe cei ce mă vor ferici pe mine“.

Veniți cu toții să o fericiți, cum au fericit-o moșii și strămoșii noștri și să ne împărtășim din sufletul El preafericit. Astfel întâriți vom înfrunta toate greutățile, cu biruință și cu suflet mângăiat și împăcat vom putea da împreună lucrarea noastră la așezarea păcii între popoare și în lume.

Pecețeliți cu pacea credinței adevărate: Crucea Domnului, îmbrățișată de Maica lui Preasfântă, urmați, cu încredere, calea vieții biruitoare, făcând bine și dăruind pace tuturor.

Episcop IULIU

Răscumparați vremea...

„Fiul meu, folosește bine timpul“ (Eccl. 4, 23).

Auzim des spunându-se: „Timpul e bani“. E foarte adevărat pentru cei ce negustoresc cele lumnești. Dar pentru noi creștinii timpul e mai mult decât bani: e *veșnicie*, căci în timpul scurt de pe pământ ne agonisim veșnicia fericită sau nefericită.

Timpul își trage valoarea sa din scopul pentru care ni l-a dat Creatorul. Dumnezeu ne-a pus vremeînțic pe un tărâm străin ca să ne mistuim râvnind spre limanul patriei eterne, în care nu ne lasă să intrăm până nu imprimă în ființa noastră *stigmatul probei*, al *muncii* și al *suferinței*, căci Dumnezeu nu a voit să ne arunce fericirea la picioare ca o simplă pomană, ci a rânduit ca să o câștigăm cu prețul *eforturilor* noastre. El ne va recunoaște că suntem ai Lui după rănile pe care le-am primit în lupta pentru cucerirea virtuților. Iată pentru ce ne este dăruit timpul.

Printre o singură clipă folosită bine, mulți și-au câștigat coroana fericii cerești. De aceea *sf. Bernardin de Siena* zicea: „Timpul e chiar atât de prețios cât Dumnezeu; pentru că în timp bine întrebuințat îl putem dobândi pe Dumnezeu“. Nimic mai adevărat

decât aceasta, dar e îngrozitor cealaltă latură a acestui adevăr: în timp rău întrebuințat câștigăm iadul. Pare că-i auzi pe osândiții iadului tânguindu-se: „O, de aș mai avea numai un ceas de vreme“. Dar acest ceas nu li se va da niciodată. O, cât e de prețios timpul! În cer, dacă ar putea plânge cineva, aceasta ar face-o numai pentru timpul ce l-au pierdut zadarnic în viața aceasta, în care și-ar fi putut câștiga o fericire și mai mare. O călugăriță benedictină, apărând după moartea sa, unei Surori zise: „Aș fi voioasă, dacă aș putea să viu în viață, să suport până în ziua judecării, boala grea în care am murit, pentru ca în schimb să câștig numai atâta mărire câtă se poate câștiga prin rostirea unei singure rugăciuni.“

Și tu frate dragă cu ce-ți petreci timpul? Pentru ce amâni totdeauna pe mâine ce poți face astăzi? Nu ești dintre acei ce întâlnești stând la colț de stradă și de-i întrebi ce fac îți răspund: „omor vremea“. Dar tu știi că vremea este scumpă, că omorându-o tu jignești pe Isus care prin răscumpărare a înviat-o pentru ca tu să nu pierzi nicio fărâmbă din

ea? Știi tu că orice clipă e un crâmpeliu din eternitate purtând pe aripile ei un strop din Sângele Mielului nevinovat și nefolosindu-o tu lași să cadă acest strop sfânt pe pământ? Știi tu că fiecare clipă pierdută în lene, betie, vorbe de rușine se va transforma într'un aspru judecător la învierea cea mare?

Scris pe un vechi cadran solar din Oxford: „trec orele și îți se impută“. Timpul odată trecut nu se mai întoarce. Deci, la lucru. Nu sta cu mâinile în sân, plângându-te ca o babă slăbănoagă că-i rea lumea. Dumnezeu te vrea să lucrezi împreună cu el ca să se schimbe lumea. El te cheamă, te sfătuește și te luminează în fiecare clipă ce să faci. Ascultă-i când îți vorbește, nu-i refuza chemarea. Vrei să repari vremea pierdută? Ai o singură cale: fă pocăiață zi de zi și lucrează clipă de clipă faptele cele bune: „Socotești drept aceea cum să umblați cu băgare de seamă: nu ca niște neînțelepți ci ca înțelepți, răscumărând vremea căci zilele rele sunt“ (Etes. 5, 15).

Pr. GH. NEAMȚIU

Munca în lumina Evangheliei

Au fost în scurgerea veacurilor oameni și mai sunt și azi, cari spun că Evanghelia nu prețuește îndeajuns munca omului și pe muncitor; că rezultatele materiale ale muncii materiale nu sunt considerate ca lucruri de mare preț de către creștinism; că Evanghelia apreciază mai presus de orice activitatea spirituală a omului și anume aceea care luptă împotriva păcatului și pentru sporirea și creșterea virtuților. Evanghelia, zic unii, nu se ocupă cu binele și mulțumirea din viața trecătoare, ci caută comori pentru o altă lume, pentru viața viitoare.

E cunoscut de toată lumea că, da, creștinismul prețuește mai mult sufletul decât trupul, bunurile spirituale mai mult de cât pe cele materiale. „Căutați înainte de toate împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte vi se vor adăuga vouă” (mâncarea, băutura, îmbrăcămintea, etc.). „Căci stă Tatăl nostru cel cerească de toate acestea aveți trebuință”.

Așa învață Evanghelia, nimeni nu tăgăduiește. Dar aceasta nu însemnează că creștinismul n'ar aprecia munca materială și bunurile materiale ale vieții!

Dimpotrivă!

În morala creștină lenea e așezată între păcatele de moarte. Munca e o datorie a fiecărui om. „Cine nu lucrează, nici să nu mănânce”, spune s. apostol Pavel, Muncitorul este vrednic de „plata sa”. „Nimeni să nu lege gura bouului care trieră”. Istoria talanților e limpede: fiecare om e dator să muncească cu puterile și darurile ce le are, să câștige. Altfel îl așteaptă pedeapsa vecinică. Muncitorul e „vrednic de

plata sa”, nu numai cum judecă dreptatea omenească: fie care după lucrul săvârșit, după cantitate sau calitate, ci mai mult chiar.

Așa vedem din pilda stăpânului de vie, care seara a plătit cu același salariu pe lucrătorii intrați în vie numai la amiază sau la vecernie, cu care a plătit pe cei ce au lucrat de dimineață. Din ce motiv? Pentru că pe cei din tâi nu i au chemat nimeni la lucru, erau „șomeri”, și față de cei ce nu din vina lor nu lucrează, altfel judecă dreptatea omenească, și altfel credea dumnezeiască.

În lumina Evangheliei, deci munca este inexplicabil obligatorie pentru toată lumea: „Cine nu lucrează nici să nu mănânce”. Salariul e obligator și nu ori ce salariu ci unul după care să se poată trăi omeneste. Societatea, statul, (stăpânul din Scriptură) e obligat să dea de lucru la toată lumea.

Dar în lumina Evangheliei munca trebuie să fie umană, adică să nu treacă peste puterile omului. Să fie o muncă binecuvântată care să și

nă trează puterea și sănătatea omului, și nu o muncă peste puterile lui, o muncă blestemată, care să-i surpe sănătatea și să-l ducă în mormânt înainte de vreme.

Munca trebuie, deci, să aibă și intervale de odihnă. Ea trebuie, apoi, să fie răsplătită nu numai în măsura de a asigura traiul material de azi pe mâine pentru lucrător și familia lui, ci și pentru a-i da mijloace de a-și cultiva spiritul și a se cultiva.

Ea, în lumina Evangheliei, trebuie să fie liberă, nu poruncită ca la animale. Omul e obligat să muncească din conștiința lui, dar e liber să-și aleagă felul muncii, și nimeni nu-l poate constrânge ca să lucreze de silă. Evanghelia a vestit și vestește ștergerea oricărui robii, iobăgii sau silnicii. Omul trebuie să poată munci ca o ființă liberă ce este.

Iată, pe scurt, cum trebuie să fie munca în lumina Evangheliei. Departe de a o desconsidera, o apreciază în cel mai înalt grad. Mai mult ca orice doctrină omenească.

I. Agârbiceanu

Descoperirile dela Fatima

Marea făgăduință

În ziua de 13 Iunie 1917, Preacurata Fecioara Maria se arată a doua oră copiilor dela Fatima. Le recomandă să spună deseori Sf. Rozariu și la fiecare mister să adauge după „Mărire Tatălui”, următoarea rugăciune: „O Isuse, iartă ne păcatele, fereste-ne de focul iadului și du în cer toate sufletele, mai ales pe acelea care au mai mare nevoie de mila ta”.

Doamna din cer, Sfânta Fecioară, le descoperi apoi un secret care îi privea numai pe ei trei. În această arătare, ca și în cea de mai înainte și în cele următoare, numai Lucia vorbea cu Doamna, pe când Iacinta o

vedea și suzea cuvintele iar Francisc o vedea numai, fără să audă nimic. Arătarea dura între 10 și 15 minute.

13 Iulie — La 13 Iulie arătarea este caracterizată prin descoperirea unui mare secret, care a fost dat în vilesug numai după 25 de ani, întrucât copiii atunci primiseră porunca să nu-l spuie nimănui cu niciun preț. Acuma Doamna iarăși făgăduie că în Octombrie avea să-și spună numele și avea să săvârșească chiar o mare minune, pentru ca să creadă toți.

13—19 August — Păstrarea secretului îi costă pe copii multe

(continuare în pag. 6)

Maria, nădejdea noastră

(Urmare din pagina 1)

dejde. Dumnezeu pread dreptul ne-a îndulcit amarul arătându-te pe Tine. Cartea suferințelor celor de pe pământ se deschide cu această promisiune de mângâiere. De atunci Ea este „nădejdea celor fără de nădejde”; de atunci Ea însoțește pe acei ce își poartă Crucea și stă de veghe lângă cei răstigniți.

Tot cu icoana Ei se închide și sfânta Carte, așa cum începe:

„Și s'a arătat în cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele...” iară diavolul vrea să înghită copilul ei, și cum nu poate, pornește războiul femeii și seminției ei, adică tuturor acelor care fiind ucenicii lui Isus au fost așezați, în ziua de Vinerea Mare, sub scutul Inimii ei de Mamă, prin cuvintele roștite de Domnul către Ucenic: „Iată Mama ta”. Noi, cucernicii ei, suntem seminția Preacurarei, împotriva căreia Cel Prea-Rău poartă războiul. O simțim această în zilele de acum. Dar scris e spre mângâierea dulce a noastră, spre spaima vrășmașilor și spre umilirea trufașilor, că o femeie va sfărma capul Șarpeului. Cerul și pământul pot să treacă, acest cuvânt nu trece. Prin sfânta Fecioară vom izbândi asupra vrășmașului sufletelor noastre, cum cântăm în sfântul Acatist: „Bucură-te, cu care se ridică biruințele; bucură-te, prin care se surpă dușmanii”.

Ce mai așteptăm? Dumnezeu ne arată cu degetul mijlocul de scăpare al nostru, în scumpa Țară luată în izbeliște. Când bezna din Vinerea Mare încinge pământul, când luda vânzătorul s'a înmulțit, când brezle de vânzători a tot ce-i sfânt, când Isus, din suferințele copiilor e osândit la răstignire, ba primele piroane s'au și înfipt în brațe, să privim spre Aceea care „stă”, neclintită, neîntunecată, nesdruncinată lângă toți pironiții, lângă toți osândiții pentru dreptate, lângă acei ce strigă: „Mi-e sete”, lângă toți al căror sânge se varsă pentru binele altora, de halbe și împăgânite suflete, pe un pământ lacom și nesătul. În Vinerea Mare a poporului nostru, Ei îi sună cuvântul: „Iată fiii tăi”.

Fierbinte să ne fie ruga către Ea, cuprinsă în minunatele flori ale sfântului Paraclis, căci nu putem să nu ne închinăm aceleia căreia Dumnezeu i-a trimis un în-

ger să se închine; nu putem să nu ne așezăm sub scutul ei, să-i cerem cu smerite rugăciuni paza, când iasași Dumnezeu și-a pus pe Fiul său sub paza ei, iară nouă ne-a dăruit-o de Mamă.

De aceea d spunem ca în ziua de sfânta Maria Mare să se reînnoiască consfințirea către Inima Neprăhănită a Preasfintei Fecioare Maria.

Mai dispunem ca în întreg Postul sfintei Mării să se celebreze obligator sfântul Paraclis în Biserica parohială în fiecare seară, la oră potrivită, în fiecare parohie care are preot.

Tot deodată cu această închinare Eparhia Mitropolitană face un VOT Preamilostivului Dumnezeu prin sfânta Fecioară, vot al preoților și al credincioșilor, că vom ridica o biserică închinată Preasfintei Fecioare, „Apărătoarei Doamne”, când vremea păcii se va simți, când bunăstarea se va restabili, în ceasul crezut mai potrivit de mai Mării Bisericii în semn de recunoștință, că prin sfânta Fecioară am trecut vadul războiului iară Neamul și Țara stă pe așezare de creștinească pace.

La zidirea acestei Biserici care va avea destinația să fie loc de pelerinaj Marian, vor contribui la vremea sa toate parohiile, toate filii le, toți cucernicii credincioși, măcar cu o cărămidă, cu un pumn de nisip sau o rugă caldă.

Incredințați că „Dumnezeu nu-și ia înapoi darurile și chemarea lui” (sf. Pavel, Romani: 11—29), că prin sfânta Fecioară Dumnezeu a venit pe pământ să ne mântuiască, tot prin Ea ne va mântui și astăzi. Calea la Hristos Isus, spune sf. Ciril, este numai prin sfânta Maria. Prin mijlocirea ei Mila Păcii să se reverse peste noi toți. Amin.

Dat, în Resedința Metropolitană din Blaj la 29 Iunie 1947.

IOAN SUCIU

Episcop titular al Moglenei și Administrator Apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș

D-l Bobeș Octavian, colaboratorul nostru din Brașov, a fost promovat doctor în drept secțiunea juridică. Felicitări.

RUGĂCIUNEA muncitorului creștin

Iată rugăciunea muncitorilor italieni de 1 Mai

Isuse, Stăpânul lumii, care te-ai făcut dulgher la Nazaret supunându-te legii muncii, câștigându-ți ca mâinile tale pâinea cea de toate zilele, te recunoaștem și te declarăm de Modelul și Binefăcătorul nostru.

Tu ai proclamat egalitatea tuturor oamenilor în fața lui Dumnezeu și astfel ai rupt lanțurile cu cari erau legate mâinile muncitorilor. Tu ne-ai mântuit de două ori: în viața viitoare și în viața de pe pământ, ne-ai mântuit și viața sufletească și viața trupească.

Sărbătorind ziua muncii, noi muncitorii creștini, șocotim că e de datoria noastră să ne aducem aminte de marile tale daruri ce ni le-ai dat și pe cari atâția dintre noi nu le cunosc. Pentru toate acestea îți mulțumim din toată inima.

Fă Isuse, ca lumina religiei tale să lumineze totdeauna lumea muncii, sfășiată de o luptă necurmată, căci religia ta e condiția și garanția unei păci durabile, întemeiate pe dreptate și libertate.

Cerc sufletul

Frate, făptura ta mi-e indiferentă. Că ești gârbov sau ești frumos?

Forma capului, colorarea părului tău nu mă privește.

Că ochiul ți-e negru, albastru sau căpriu?

Fața ți-e rumenă, palidă sau negrie? Glasul tău e subțire ca a copilului?

Sau e sonor ca tunetul cerului? Că mâna ți-e moale și fină ca

mătasa? Sau e dură și de muncă scorțoasă?

Că pe umeri tăi e haină simplă, dură?

Sau că strălucești în aur și purpură? Toate aceste, Frate, nu mă nte-

resează.

Privesc în oglinda ochiului tău. Să descoper acolo adâncimi.

Luceș'e oare acolo scânteia

bunătații. Chipul și asemănarea Ziditorului?

Frumos ți-e sufletul scânteia cea divină?

Sau murdăritu-l-ai cu a pământului tină?

Dragă Frate acesta'l cerc în tine.

Valer Filipan

Descoperirile dela Fatima. Marea făgăduință

(urmare din pagina 3)

suferinți, mai ales din cauza pre-fectului de Villa-Nova. Acesta pentru a smulge secretul din gura copiilor, îi puse la închisoare și-i amenință că dacă nu l vor spune, îi va arunca într'o căldare cu uleiul fierbinte. Copiii fură speriați, dar nu spuseră nimic.

Manevra acestui om împiedecase într'aceasta pe copii de a fi de față la „Cova de Iria” la 13 August. Lumea adunată, care în fiecare lună era tot mai numeroasă, văzu totuși semnele care însoțeau arătarea: se auzi un tunet, se văzu un fulger și apoi un nouș alb stătu deasupra stejarului. Doamna se arătă și copiilor, însă mai târziu, la 19 August. Se plânse de prigonirea la care fuseseră supuși și le vesti că pentru acest fapt minunea din Octomvrie avea să fie mai puțin uimitoare. Înainte de a dispărea le spus: „Rugați-vă mult și faceți pocăință pentru păcătoși: uitați-vă că multe suflete merg la iad pentru că nu este cine să se jertfească și să se roage pentru ele”.

13 Septembrie. — În această a cincea arătare, Doamna le recomandă să fie staționici în recitarea Sf. Rozariu și chemă pe copii la ultima întâlnire din 13 Octomvrie, în care avea să se întoarcă cu Sf. Iosif și cu Pruncușorul Isus. Lumea adunată, până la 30.000 de persoane, putu să vadă, în afară de fenomenele obișnuite, un glob de lumină foarte frumos oprindu-se deasupra stejarului și apoi ridicându-se iar spre înălțimi, în direcția răsăritului.

13 Octomvrie. — Vestea despre minunea făgăduită se răspândise repede în toată Portugalia și foarte multă lume din toate straturile societății venise chiar din depărtări mari pentru a putea fi de față. Ziua era ploioasă și rece, dar cu toate acestea în marea vale dela Iria se putea număra până la 70.000 de persoane.

Veni momentul solemn al arătării. Copiii erau la locul lor, alături de stejar, în mijlocul lumii înghesuite. Lucia spuse ca lumea să închidă ploierile și să înceapă Sf. Rozariu, ceea ce se și făcu.

Și iată că, exact la amiază, Doamna cea albă și luminoasă

era deasupra micu-ii stejar. Copiii o vedeau, pe când mulțimea nu vedea decât un nouș care se mișca în jurul lor și alte ciudate fenomene atmosferice. La întrebarea Luciei: cine era și ce cerea dela ea, Doamna răspuse descoperindu-și numele și voința sa: „Eu sunt Regina Rozariului și am venit să îndemn pe credincioși ca să-și schimbe vieța și să nu mai îndurereze cu păcate pe Mântuitorul nostru, care este deja atât de supărat. Să reciteze Sf. Rozariu și să facă pocăință pentru păcatele lor”. Apoi adăugă: „Eu doresc în acest loc o capelă în cinstea mea”.

Înainte de a se întoarce înapoi, Maica Domnului salută cu gingășie pe copii și făcu un semn către soare. Fără să-și dea seama, Lucia făcu același semn strigând: „Priviți soarele!”

Ploaia într'aceasta încetase ca prin minune și norii se risipiră. Lumea văzu soarele ca un disc de argint rostogolindu-se vertiginos în jurul său, aruncând de jur împrejur lumină de diferite culori: galbenă, roșie, verde, albastră, violetă, care dădeau copacilor, stâncilor și lucrurilor înconjurătoare înfățișări din basme.

Soarele se opri o clipă pentru a și relua apoi mișcarea sa amețitoare cu aceeași ploie de lumină. Se mai opri încă odată, pentru a-și reîncepe jocul a treia oară, când dintr'odată mulțimea văzu că soarele se rostogolește în zig zag asupra ei. Din toate piepturile țâșni atunci un strigăt unic, imens de groază apoi se putură auzi diferite exclamațiuni: „Minune, minune!” sau „Cred în Dumnezeu” sau „Născătoare de Dumnezeu!” Cei mai mulți strigau: „O Dumnezeule meu, ai milă de noi!” apoi căzând în genunchi, spuneau cu glas tare actul de căință.

Această priveliște dură zece minute și fu văzută și de lumea care era la 30 sau 40 km. depărtare. Soarele fu fotografiat.

În timp ce lumea privea la această mare minune, cei trei copii vedeau în direcția soarelui pe Sfântul Iosif și pe Pruncul Isus îmbrăcați în roșu, alături de Sfânta Fecioară. Lucia văzu însă pe Mântuitorul binecuvântând mulțimea și pe Sfânta Fe-

cioară mai întâi sub chipul Maicii Indurerate, dar fără sabia din inimă, apoi îmbrăcată în alb, cu o mantie albastră.

„Am văzut minunea!” iată amintirea pe care o ducea cu sine, cu sufletul adânc sguduit, mulțimea nesfârșită la întoarcerea din acel loc neuitat.

Descoperirea marelui secret.

Una din cele mai frumoase minuni dela Fatima a fost, după cum am observat mai sus, transformarea launtrică ce a dus până la culmea desăvârșirii pe cei trei copii privilegiați care au văzut pe Maica Domnului. Doi dintre copii, Francisc și Iacinta, sunt de mult în slava raului, după făgăduința Maicii Domnului, cuprinsă în primul secret, care îi privea pe ei. Maica Domnului spusese Luciei în a doua arătare: „Da pe Iacinta și pe Francisc vou veni în curând să-i iau”.

Mai este în viață Lucia, care s'a făcut călugăriță în ordinul Sf. Doroteia, luându-și numele de sora Maria a Maicii Indurerate. Azi se află la Pontevedra în Spania. La cererea Episcopului din Leiria și cu învoire din partea Maicii Domnului, într'o scrisoare din 31 August 1941 sora Maria a Maicii Indurerate a deștăinuit secretul cel mare în partea sa principală, care cu ocazia împlinirii a 25 de ani dela arătările din Fatima, a fost dat publicității prin tipar.

„Secretul, scrie ea, constă din trei părți deosebite, dintre care acumam voi descoperi două. Întâia este vederea iadului (suntem la a treia arătare). Maica Domnului își deschise mâinile, din care plecau mănunchiuri de lumină; acestea pătrunzând prin pământ, ne făcură să vedem o întinsă mare de foc ce părea să stea sub pământ. Cufundați în acest foc, diavolii și sufletele, ca și cum ar fi fost niște tăciuni străvezii și innegriți de formă omenească, se clătinau în incendiu ridicate în sus de flăcări și de nori de fum, care ieșeau din ei înșiși, căzând apoi în toate laturile așa cum cad scântele, fără greutate și echilibru, ale unui mare incendiu, între strigăte și gemete de durere și desperare înspăimântătoare, care făceau să tremure de groază. Diavolii se deosebeau prin formele lor groz-

nice și respingătoare de animale monstruoase și necunoscute, dar transparente și negre. Această vedenie dură o clipă și trebuie să mulțumim bunei noastre Mame din cer care înainte ne prevenise cu făgăduința că ne va duce în Paradis, că n'am murit de spaimă și de groază. Repede ne ridicăm privirea către Maica Domnului, care ne spuse cu o bunătate plină de mahnire: Ați văzut iadul, unde merg sufletele sârmanilor păcătoși, pentru a căror mântuire Dumnezeu vrea să întemeieze în lume evlavia către inima mea Neprihănită. Dacă se va face ceea ce vă voi spune, multe suflete se vor mântui și va fi pace..."

„Războiul e pe sfârșite (era în 1917); dar dacă oamenii nu vor înceta de a supăra pe Dumnezeu, sub păstorirea următorului Sf. Părinte, va începe unul și mai crâncen. Când veți vedea o noapte luminată de o lumină tainică¹⁾, să știți că acesta e marele semn pe care Dumnezeu vi-l trimite înainte de a pedepsi lumea pentru atâtea păcate cu războiu, foame și prigoniri împotriva Bisericii și a Sf. Părinte..."

Pentru a împledeca aceasta, eu voi veni să cer consfințirea lumii la inima mea Neprihănită și împărțășania de ispășire în sâmbăta întâia din fiecare lună. Dacă se va da ascultare cererilor mele, va fi pace; altfel... (aici fața Sfintei Fecioare se întunecă) greșeli mari se vor răspândi în lume, pornind războaie și prigoniri împotriva Bisericii; mulți dintre cei mai buni vor fi făcuți mucenici și Sf. Părinte va trebui să sufere mult; diferite națiuni vor fi distruse... Dar la urmă inima mea Neprihănită va triumfa... și va fi dăruit omenirii un răstimp de pace."

Lucia povestește că copiii văzură „un războiu îngrozitor”, „națiuni nimicite”, „atâtea case distruse”, „morți nenumărați” și „aproape toți merg în iad”... au văzut străzi și câmpii pline de lume căutând câte ceva pentru a-și potoli foamea... „Sf. Părinte era într-o casă foarte mare înghenunchiat înaintea unei măsuțe

1) Lucia identifică acest semn în lumina neobișnuită din noaptea de 24—25 Ian. 1938, văzută în toată Europa și pe care astronomii o socotiră o auroră boreală neobișnuită.

și plângea". Afară era atâtea lume...; unii aruncau cu pietre, alții blestemau... Apoi, „cei buni prigoniți... mulți uciși, între care atâtea preoți... până ce sângele mucenicilor nu va fi potolit mânia lui Dumnezeu" !

Pedeapsa prezisă a fost în anii din urmă o teribilă realitate, ale cărei răni încă sunt deschise. În mijlocul atâtor dureri unica nădejde este Maica Domnului, care sigură ne poate dobândi dela Dumnezeu ca să fim scoși cât mai curând din toate greutățile care ne mai apasă. Trebuie să cerem dela ea acest har, dar e necesar din partea noastră să îndeplinim ceea ce Ea ne cere. Sfânta Fecioară ne cheamă la rugăciune și pocăință; ne arată apoi inima sa ca o scăpare sigură în mijlocul acestui uragan și ca o comoară de haruri pentru toate greutățile noastre.

Marea făgăduință

Prin solia sa dela Fatima Sfânta Fecioară ne-a chemat la rugăciune și la pocăință pentru întoarcerea la Dumnezeu a tuturor oamenilor. Tot atunci inima sa Neprihănită ne-a arătat calea cea mai scurtă și sigură pentru a ne apropia de Dumnezeu și a atrage asupra noastră toate harurile ce ne sunt trebuincioase. Dar cu atâtea Ea nu a fost mulțumită. După câțiva ani, dragostea ei nețărnută față de noi a voit să ne mai pună la îndemână încă un mare mijloc pentru a ne asigura mântuirea veșnică: practica primei sâmbete din cinci luni una după alta în cinstea Inimii ei Neprihănite, pentru a repara ofensele și insultele ce Ea le primeste dela atâtea oameni nerecunoscători.

Această practică ne-o învață Ea însăși prin Lucia, văzătoarea dela Fatima, care acumina în viața de mănăstire și-a luat numele de sora Maria a Maicii îndurerate. — „Priveste, fiica mea, — așa i-a vorbit Sfânta Fecioară într-o arăare din 10 Decembrie 1925 — privește inima mea străpunsă toată de spini, pe care oamenii mi-i servesc în toate clipele prin hulele și nerecunoștințele lor. Tu cel puțin caută și mă mângâie și fă cunoscut oamenilor căci eu făgăduiesc să le stau în ajutor, în ceasul morții, cu harurile trebuincioase pentru mântuirea cea veșnică, tuturor acelor care în

întăile sâmbete din cinci luni numărăte una după alta se vor spovedi și vor primi Sfânta împărțășanie, vor spune Rozariul (a treia parte) și-mi vor ținea tovarășie timp de un sfert de ceas, meditănd asupra celor 15 mistere ale Sfântului Rozariu, cu gândul de a-mi aduce ispășire".

Cine este acel fiu al Mariei care nu va voi să mângâie Inima Mamei sale, să-l facă bucurie și să repare jignirile care o rănesc ca niște spini? E chemarea unei Mame care nu vrea decât cel mai mare bine al fiilor ei. Practica primei sâmbete din lună ne apropie de Inima Mariei și ne ajută să petrecem o zi în tovarășia ei cu fapte deosebite de evlavie, care sunt de mare folos sufletului nostru și îmbucură în același timp pe Mama noastră cerească.

Faptele cerute de Maica Domnului se reduc la următoarele:

1. Spovada și împărțășania.
2. Recitarea Sfântului Rozariu (cinci mistere).
3. Meditația timp de un sfert de ceas despre misterele Sf. Rozariu.
4. Gândul de a aduce ispășire Inimii Neprihănite a Maicii Domnului.

În privința acestor fapte e bine să știm următoarele:

1. Spovada se poate face în timpul celor opt zile dinainte sau de după sâmbăta întâia, numai Sfânta împărțășanie să se facă în starea harului sfinților.

2. Meditația se poate face asupra unuia sau a mai multor mistere.

3. Cele cinci sâmbete se pot începe în orice lună, numai să se țină cinci luni una după alta. Dacă le-am întrerupe într-o lună chiar fără voia noastră, ar trebui să le începem din nou.

Această practică, cerută chiar de Maica Domnului, se încadrează ca un mărgăritar prețios în totalitatea cultului pe care noi trebuie să-l dăm Inimii ei Neprihănite, mai ales după consfințirea ființei noastre făcutei Ei, ea ne va ajuta să păstrăm viu spiritul acestei consfințiri și să înaintăm tot mai mult sufletește sub ocrotirea Mariei, Regina Inimilor.

Să alergăm deci la Inima Neprihănită a Mariei, să căutăm adăpost la iubirea ei, să ascultăm lecțiile ce ni le dă. Maria vrea să vorbească la inima noastră cu inima ei; vrea să ne că-

Nădejdi bune

lăuzească pe căile mântuirii și ale desăvârșirii readucându-ne la meditația marilor mistere ale Sfântului Rozariu; vrea să ne împărtășească bogățiile Inimii lui Isus, a căror vistiernică și împărăitoare este.

Să ne deschidem sufletul la povețele ei de Mamă; să ne lăsăm cu încredere în mânăle ei, să-i încredințăm Ei soarta noastră aici pe pământ și în vesnicie.

Evlavia la inima Neprihănită a Mariei, înțeleasă și practică ca o dăruire deplină de noi înșine făcută Maicii Domnului, va fi calea deschisă pentru triumful lui Isus asupra inimilor noastre și pentru întemeierea tot mai adâncă a împărăției sale în sufletele noastre și ale altora.

Trăiască Prea Sfânta Inimă a lui Isus! Trăiască Inima Neprihănită a Mariei!

Un muncitor sfânt

Anul acesta va fi trecut de sf. Părinte de la Roma în șirul sfinților muncitorilor *Matt Talbot*. De naționalitate irlandez, anul de-a rândul a fost rușinea părinților săi. Era un bețiv nemalcomenit până într-o Sâmbătă din anul 1894, când avea 38 ani. Luminat de darul lui Dumnezeu, se hotărăște să-și schimbe vieța. Dar cum să treacă peste stăruințele și batjocurile prietenilor săi? Numai decât Matt află soluția. Va face o făgăduință lui Dumnezeu. Se duse la biserică, ascultă sf. Liturghie și se cuminecă. Și de aci înainte în fiecare dimineață era la biserică. Era convins că sf. Liturghie e un izvor de tărie și haruri de cari nu se poate lipsi.

De la un timp Liturghia nu se mai făcea la 5, ci la ora 6. Ce să facă? El trebuia să înceapă lucrul de zidar tocmai la 6 ore. Fără a sta la îndolală renunță la slujba lui și se angajază ca simplu muncitor la un negustor, unde începea lucrul la ora 8.

De aci înainte, până la sfârșitul vieții, în fiecare dimineață la orele 6 era la sf. Liturghie. Duminecă 7 Iunie 1925, fiind în drum spre biserică Domnul îl chemă la sine. Voia să meargă la biserică și ajunsese în Cer.

Orice meserie ai avea, dacă lucrezi cu harul dumnezeesc, te poți mântui, poți ajunge sfânt.

Citiți și răspândiți foaia „Vieța Creștină”

Cetitorii noștri și-au pus întrebarea îndreptățită: de ce nu ne vine regulat *Vieța Creștină*? Noi am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să scoatem gazeta ca și mai înainte. Gândul bun și suflul nu ne-a lipsit. Dar ne-au lipsit mijloacele. Cea mai mare parte dintre abonați nu și-au făcut datoria. Neachitând abonamentul, care și așa era mic, noi nu ne-am putut aproviziona cu hârtie.

De data aceasta suntem în măsură să asigurăm pe dragii noștri cetitori că de acum înainte vor avea gazeta regulat și anume până la întâi Octombrie va apare câte odată pe lună iar din Octombrie va apare, ca și mai înainte, în fiecare săptămână.

Aceste nădejdi de mai bine ni le îndreptățesc pe de o parte bunăvoința cu care O. O. Oficiul de aprovizionare a hârtiei ne pune la dispoziție cota care ni s'a aprobat pentru fiecare lună, iar pe de altă parte înțelegerea ce ne-o arată Episcopii și bunii noștri preoți și credincioși, cari ne-au

promis sprijinul lor material, pentru a ne putea ridica hârtia la timp și a face față cheltuielilor multe cari ni se cer spre a putea tipări gazeta.

Totodată ținem să asigurăm cetitorii noștri că vom face gazeta tot mai plăcută și mai folositoare, întrucât la gazeta noastră vor colabora cei mai buni scriitori ai noștri preoți și mireni.

Gazeta *Vieța Creștină* va aduce în fiecare casă lumină pentru minte, căldură pentru suflet și pace în familie. Vom da învățături desore gospodărie și economie și vom aduce știri și noutăți din țară și din lumea întreagă.

Dar, pentruca gândul nostru bun și truda de fiecare zi să fie încununată de succes, avem nevoie de sprijinul cetitorilor. Să nu rămână niciun abonat cu abonamentul neachitat. Toți sunt rugați să ni-l achite înainte fiindcă și noi le plătim toate înainte.

Abonamentul pe lunile ce mai rămân, până la sfârșitul acestui an, este de 100.000 Lei, plătiți înainte. **Vieța Creștină**

Formula prescurtată, prin care ne consfințim Inimii Neprihănite a Sfintei Fecioare Maria

Fecioară puternică și Mamă preamioasă, Regină a Cerului și scăpare a păcătoșilor, ne consfințim Inimii tale Neprihănite. Îți închinăm, tot ce avem, tot ce iubim și tot ce suntem. Ale Tale să fie trupurile noastre, inimile și sufletele noastre, sălaşurile noastre, familiile noastre și Neamul nostru. Voim ca tot ceea ce este în noi și în jurul nostru să Ți aparțină și să se împărtășească de binecuvântările Tale de mamă. Amin.

Zile de primenire sufletească în Alba-Iulia

La inițiativa Reuniunii Mariane din Alba-Iulia-Măieri, Păr. Dr. Simeon Crișan a ținut un curs de exerciții spirituale în zilele de 24-27 Iulie 1947. În predici frumoase și documentate exorse, oratorul a arătat rolul femeii în planul lui Dumnezeu, ca femeie creștină, ca soție, mamă și apostol. La aceste exerciții cu frumos rod sufletească au participat și credincioase bune din Biserica ortodoxă. La succesul deprinderilor

sufletești a colaborat și activul preot local M. O. Șt. Ciufudean. Cu această ocazie s'a sfințit un frumos steag al Reuniunii.

Își fac de cap tinerii de azi cari fug de Biserică și sunt crescuți în „școala” cine matografeilor, teatrelor și ro nanelor de aventuri. Scriu ziarele că mulți băieți și fete de liceu fură bani de la părinți și de la alții apoi fug în lumea largă să-și petreacă după poftă ca fiul rățacit. Așa e'eva de cl. IV de liceu Constanta Chiriac de 15 ani, și Sandu Ro'aru cl. V., ambii din București, după ce au luat câteva zeci de milioane cu ei au plecat în lume. După ce au cheltuit toți banii, tânărul Rotariu a venit acasă și a furat alți bani pe cari i-a cheltuit din nou în destrăbălări. Apoi au fost prinși. Acum părinții acestora se judecă, unii cerând despăgubiri de banii cheltuiți; iar alții cerând ca fata să fie luată în căsătorie, pentruca a fost necinstită.

Părinților, preoților și profesorilor, cari aveți datoria de a face buna educație a copiilor, nu vă îngrozii de răspunderea mare ce o aveți înaintea lui Dumnezeu pentru ruina acestor suflete din cauza neglijenței voastre ?!

ȘTIRI

Poșta Gazetei

În ultimul timp au sosit în țară alte 1332 tone de bumbac sovietic. Astfel până în prezent avem în total din Rusia 6930 tone de bumbac, după cum scriu ziarele și mai multe mii de vagoane de grâu și porumb.

La 1 Septembrie vor începe cursurile la școlile secundare.

Impozitele, taxele și amenzile datorate Statului de comercianți și industriași vor putea fi plătite în natură.

Un nou tip de locomotive au eșit din fabricație în țara noastră.

Termenul înscrârilor de comprimare a salariilor particulari a expirat.

10.756 tone minereu de fier a sosit în țară din U. R. S. S.

În Palestina tulburările continuă. În ziua de 7 Aug. au fost arestați 70 de evrei. Trei polițiști englezi au fost uciși, iar al parrulea grav rănit.

În Ierusalim a fost aruncată în aer o clădire în care autoritățile britanice bănuiau că funcționează o ascunzătoare a teroriștilor.

În toamna acestui an se va pune în circulație un tren București—Viena—Paris și va parcurge această distanță în 5 zile.

Nouăzeci la sută dintre evreii refugiați în Germania doresc să plece în Palestina.

Un vas care transporta 82 de copii s'a lovit de o mină. Copiii căutând salvarea s'au agățat de scândurile care pluteau la suprafața apei.

În zilele acestea se face schimbarea leilor vechi în lei stabiliți.

RECOMANDĂM spre citire următoarele cărți nou apărute: *Infrânarea sau mortificarea creștinească* de Pr. Gh. Patrășcu, *Porunca unirii* de Pr. Dr. D-tru Lucaciu, *Secretul mântuirii, Inima neprihănită a Mariei și marea ei făgăduință* de P. I. Butnariu și *Paraclisul Maicii Domnului Predicat* de P. A. Bișoc. Se pot procura dela F. Ion M. Bălan, Str. Lucreția Suciu Nr. 3 Oradea.

Ana Munteanu-Calărași - numai pt. Dv. vă trimitem gazeta fără a mai avea ceva de plata anul acesta.

Gâlca Const.—Stricovița — Aveți 107.000 lei restanță veche.

Din jud. Dâmbovița of. Potlogi ni s'au trimis în Noembrie 1946, suma de 8.000 lei, fără să treacă numele pe coupon. Cine i-a trimis să ne comunice.

Dș. Lucia Rotaru—Alba Iulia — s'a aprobat reducerea.

Pr. T. Mihălcea—Tarcea—achitat până la 31 Dec. 1947.

H. Autohi-Codăești, săt Rediu Gădălin—Vaslui—îți liniștit gazeta vi se trimite.

I. Mere I. Vasiliu—Marca—am primit suma.

A. T. Tănase—Popricani—jud. Iași—am primit suma și am trimis regulat ziarul.

Farcaș—Petriș—Arad — primit suma trimisă.

Pr. Pădureanu—Sârmaș — aveți 70.000 lei restanță.

Cocoș E.—Căinți—Bacău—sunteți achitat până la 31 Dec. 1947.

Gică P. Simion—Săpunari—Ialomița sunteți achitat Dv. totdeauna ați fost unul din cei mai buni platnici și cititor.

Gh. Morăreșu—Vaslui — anul acesta ziarul vi se trimite gratuit.

A. Duma—Sălciua de jos—gazeta vi se trimite gratuit.

N. Corbu — Arad — Grădiște, N-rul 40 ne-a venit îndărăt cu mențiunea „necunoscut” în Strada Ivrian Nr. 40.

On. Of. Paroh. r. unit—Botiza, j. Maramureș. ziarul cu nr. 39 ne-a venit înapoi, cu mențiunea pe ei „Înapoi” motivul nu-l știm.

Ioan Carol—Marcelin Sask — America — am primit Vă mulțumim.

I. Codarcea — Bard — Se vor publica din cântări și poezii. Sunt bune.

Păr. I. Man—Reghin—Articolul Dv. deși f. bun nu s'a publicat fiind din altele prea mult cules înainte. Mai scrieți și trimiteți. Articolele lungi însă cu 2-3 săptămâni înainte.

B. V.—Sagna—Minunate siaturi. Se publică.

V. Bucu—Chizeni— Se publică.

I Pușcașiu—Arieșul de Câmp. La Calendarul nostru pe 1948 aveți loc rezervat. Scrisul Dv. mai ales în versuri, pentru popor și în spiritul acestei gazete este nelăsat. Aceasta o spunem nu numai noi ci și cititorii. Toți vă așteptăm colaborarea. Ne doare rău vestea că nu vă merg toate Nr. gazetei deși noi o trimitem, așa cum apare. Cu luna Oct. gazeta va fi scoasă regulat săptămânal. Până atunci punem la punct toate lucrurile administrației, cu abonamentele, datorile, restanțele, hărțile, tiparul etc.

În ultimul timp s'au primit abonamente de sprijin sau ajutoare dela următorii cititori ai gazetei:

Pr. G. Moldovan 10.000.000 Lei, Pr. Gr. Pop Telciu-2 000.000, Păr. V. Dunca-Ioud, Păr. V. Heniciu și Ing. Ilie Dunca-Cuhea- câte 1.000.000 lei, Păr. Dr. V. Aștileanu-Cluj-500 000 lei, câte 100 de mii lei, au dat următorii: A. T. Tanase-Popricani-Iași, M. Morar inv.-Beclean, din Sâmbajude, M. Osiorheasu, I. Chezan I. Petru, A. Bărbos, A. Bindea - Cluj, V. Bărăian-Aruncuta, D-soara A. Lăpușan-Gilău, Pr. A. Bacotiu-Sâmpaul, Aug. și Enea Pop-Oradea, D-na M. Crăciun-Oradea, P. Săncrăianu-Staber 20.000, I. Mere I. Vasiliu Marca 50 000, Gâlcu V. Năsăud 50 000, M. Căzan I. Palaneti-Sâmbajude 20.000 și Gh. Dan pant.-Turda 400.000 lei.

La mănăstire

*Pe vârful de munte, în zile senine
La sfânta mănăstire, vină creștine;
Pe oalea mântuirii pe oalea cea dreaptă
Ascultă de Domnul și pași-ți îndreaptă.*

*Acolo pe munte, acolo mai sus
Vei fi mai aproape de Bunul Isus,
La sfânta mănăstire aleargă cu drag
Acolo-ți începe al fericirii prag.*

*La sfânta mănăstire pe vârful de munte,
Suie creștine și pieacă-a ta frunte,
Nu socoti că ar fi prea târziu,
Primit vei fi și tu de-al Tatălui Fi.*

ELISABETA BENJA

Tip. „Infrățirea” Cluj